

Estils

LAURA SANGRÀ
BARCELONA

“¿Homes amb cabells llargs? On s’és vist!”, van pensar molts a l’Anglaterra dels anys 60, mentre deixaven la tassa de te a la taula braser forrada de tapets i es recuperaven de l’esglai. Serrells espessos per sobre dels ulls, clatells peluts. Eren els Beatles, i el seu pentinat *mop top* sí que era un pentinat, tot i que les generacions més grans els acusaven, precisament, d’anar despentinats. Aquell tall de cabells es va convertir en una icona de la revolució cultural dels anys 60. Pau, amor i rebel·lia, tot concentrat en una manera de dur els cabells. Quan els periodistes els preguntaven d’on havia sortit el seu pentinat, els quatre músics, insolents, contestaven: “Del nostre cuir cabellut”. En realitat, l’artífex de l’estètica sembla que va ser Astrid Kirchherr, la xicoteta del cinquè *beatle*, Stuart Sutcliffe. Abans del 1960 els Silver Beetles, com es deien llavors, es pentinaven amb gomina, amb els cabells enrere com l’Elvis.

Inicis

Leslie Cavendish era aprenent al saló de Vidal Sassoon l’any 1962

Però un dia Kirchherr va pentinar el seu nòvio endavant per tapar-li les orelles, que per al seu gust eren massa grosses. Els altres companys van imitar-lo i van mantenir el pentinat fins i tot quan el cinquè *beatle* va sortir del grup. Tot això i més anècdotes ho explica el perruquer Leslie Cavendish al seu llibre de memòries, publicat recentment, *El perruquer de los Beatles* (Edicions Urano). Cavendish va irrompre en la vida de Paul McCartney quan els Beatles ja eren els Beatles i duien aquest pentinat tan distintiu i carregat de missatges, però va ajudar-los a ser una mica més lliures.

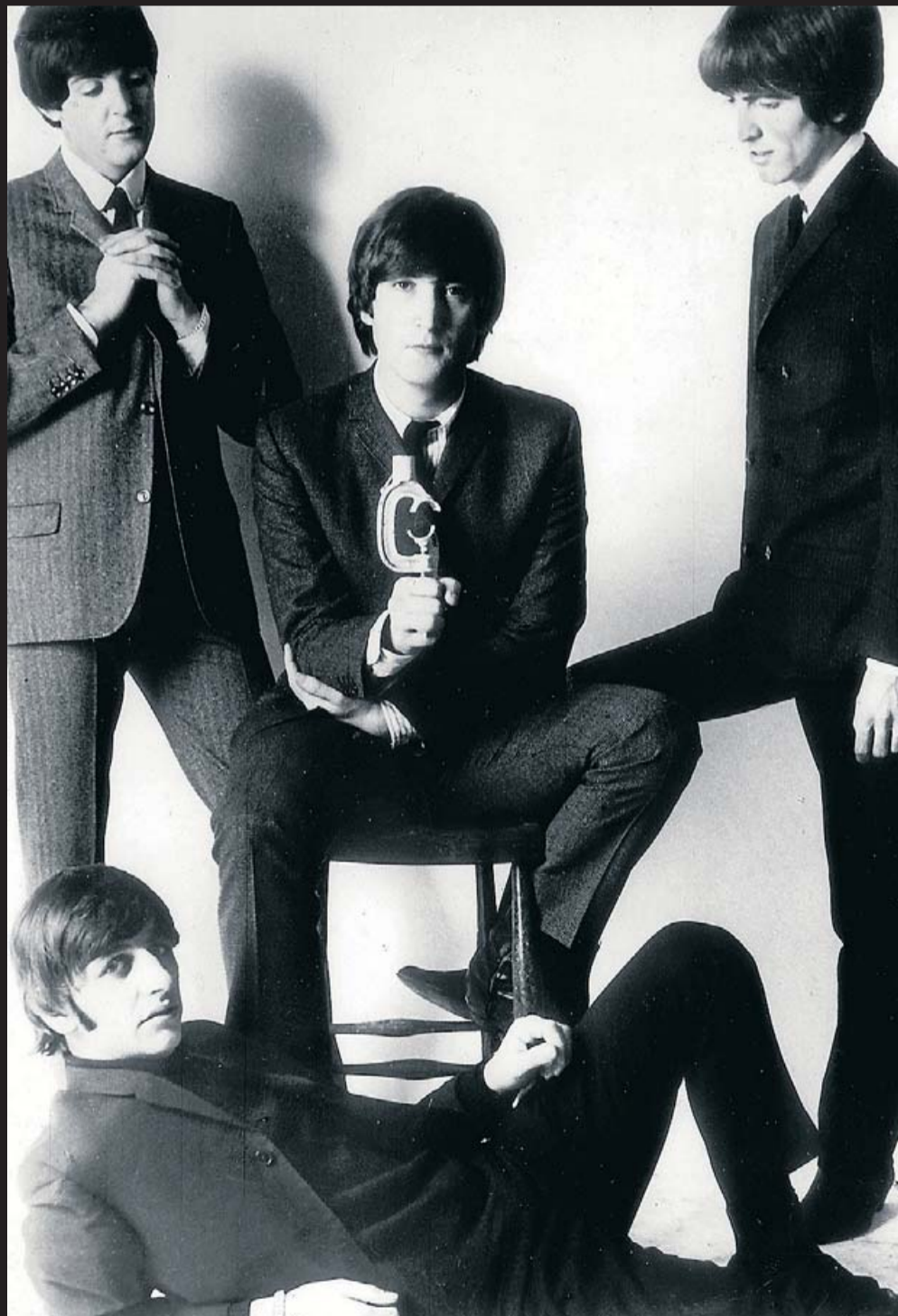
En el lloc adequat...

...en el moment adequat. Més concretament, el saló de Vidal Sassoon el 1962. Leslie Cavendish havia entrat d’aprenent a la perruqueria que tenia a Bond Street el gran mestre. Sassoon va crear els pentinats geomètrics de la dona moderna dels anys 60. Mia Farrow, Mary Quant, Twiggy... l’ideal de bellesa femení que es portava ja no era el voluptuós de Marilyn Monroe, amb un pentinat difícil de mantenir, sinó que era un ideal de bellesa extremament prim que anava acompanyat d’una arquitectura capil·lar interessant però fàcil de pentinar. Eren dones que anaven per feina.

Cavendish va pentinar moltes dones, algunes de molt famoses, fins a arribar a capatàs. Una clienta habitual del centre era l’actriu Jane Asher, i un dia que el seu per-

La revolució dels cabells

El perruquer que va convertir els Beatles en els grenyuts més famosos publica un llibre de memòries. Ho aprofitem per analitzar altres pentinats icònics de les estrelles

Els Beatles amb els seus mítics pentinats en una foto promocional de principis dels anys 60. RÖHNERT / ULLSTEIN BILD / GETTY

ruquer de referència no la podia atendre li van demanar a Cavendish que estigués per ella. Rentar i pentinar, res gaire extravagant. Es veu que l’actriu va quedar contenta, perquè li va demanar que aquella mateixa tarda anés a casa seva per tallar-li els cabells al seu xicot, que era ni més ni menys que Paul McCartney.

Ja havien publicat *Rubber Soul* i *Revolver* i els Beatles ja eren un fenomen de masses amb un seguici de *groupies* a escala mundial. A Cavendish també el fascinava el grup, però quan va acceptar l’encàrrec sabia que no li podien tremolar les estises. Quan va entrar al número 7 del carrer Cavendish –igual que el seu cognom, coses del destí...– ja sabia qui es trobaria esperant-lo, però fins que no va tenir-lo al davant no se’n va saber avenir.

Què volia fer-se? McCartney va arronsar les espatlles i li va donar carta blanca. Era un moment de descans del grup després de molts concerts, entrevistes i compromisos per mig món, i el perruquer va interpretar que el músic necessitava un temps d’alliberament. Va tallar puntes i prou, perquè es deixés créixer els cabells. Va arreglar-li el pentinat diverses vegades durant la tardor del 1966 i, per consell seu, al següent treball, *Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band*, tots els *beatles* duien els cabells més llargs.

Per amor a les dones

Però qui era aquell noi i com va arribar a Vidal Sassoon i a casa de McCartney? Cavendish era un jove de Burnt Oak, una població a 45 minuts en cotxe del centre de Londres, però, segons explica ell mateix al llibre, a milions d’anys llum de la modernitat que a principis dels anys 60 bullia a la City. A Burnt Oak

Petició

McCartney va demanar-li que el rapés per no ser reconegut però el perruquer s’hi va negar

no hi passava mai res interessant, i l’únic que li cridava l’atenció de jove era el munt de dones que hi havia sempre a la perruqueria i el cotxe tan bonic que tenia el propietari del negoci. Dones i cotxes, el que més fascinava en aquell moment el Cavendish adolescent, per això va pensar que estaria molt bé aprendre l’ofici. Se’n va anar a demanar feina d’aprenent a la millor perruqueria del moment, la de Vidal Sassoon, i va tenir la sort de caure en gràcia. Les normes de la casa eren tallar en sec, no fer servir laca i no sortir mai amb les clientes. Al saló només hi podien entrar dones, però van atendre Peter O’Toole d’amagat per fer-li unes metxes per al rodatge de *Lawrence d’Àràbia*. Aquest primer client masculí va fer que el mestre es rumiés allò

**MARY QUANT,
AL V&A L'ANY
VINENT**

La dissenyadora britànica Mary Quant serà la gran protagonista d'una de les exposicions que el museu londinenc Victoria&Albert organitzarà el 2019, tal com s'ha anunciat aquesta setmana i ha recollit el diari *The Guardian*. La mostra se

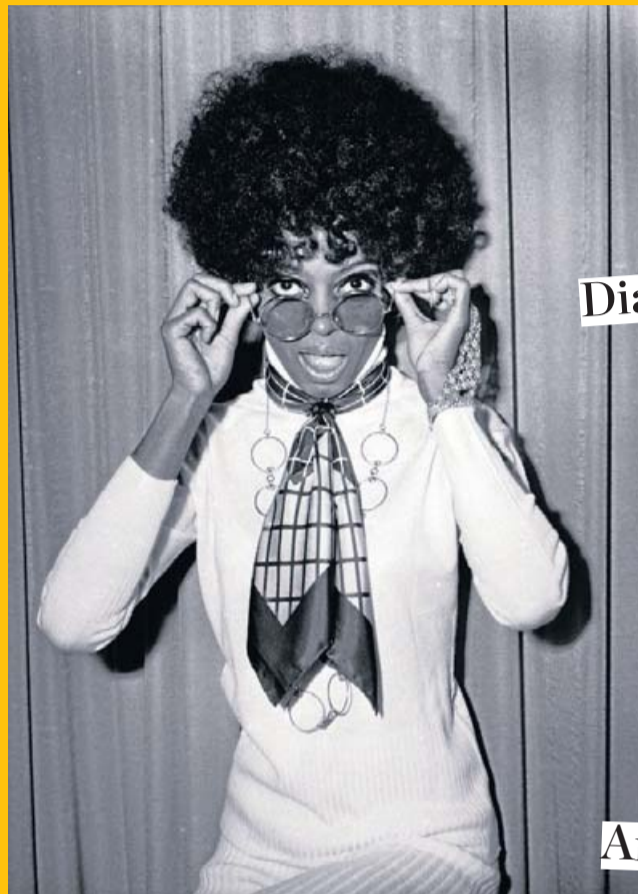

centrarà en la revolució estilística que van suposar les creacions d'aquesta dissenyadora – creadora de la minifaldilla – i vol aprofundir sobretot en l'etapa creativa compresa entre el 1955 i el 1975.

Tina Turner

“Va ser una dona amb molt de ganxo, era molt extravagant i anava molt a contracorrent. Turner feia molta apologia de la raça negra, i la seva manera de pentinar-se, vestir-se i maquillar-se formava part d'aquesta reivindicació racial, que també està molt relacionada amb l'estil de música que feia. Per això el seu estil va calar tant”.

Diana Ross

“La dona de la veu de vellut a la imatge sembla que reпти el públic amb uns cabells curts i voluminosos, que posen de manifest el seu origen afroamericà. El pentinat contrasta amb el vestit blanc i ajustat, que completa amb complements sofisticats i cridaners, com les ulleres enormes. Sempre ha sigut així: arriscada i interessant”.

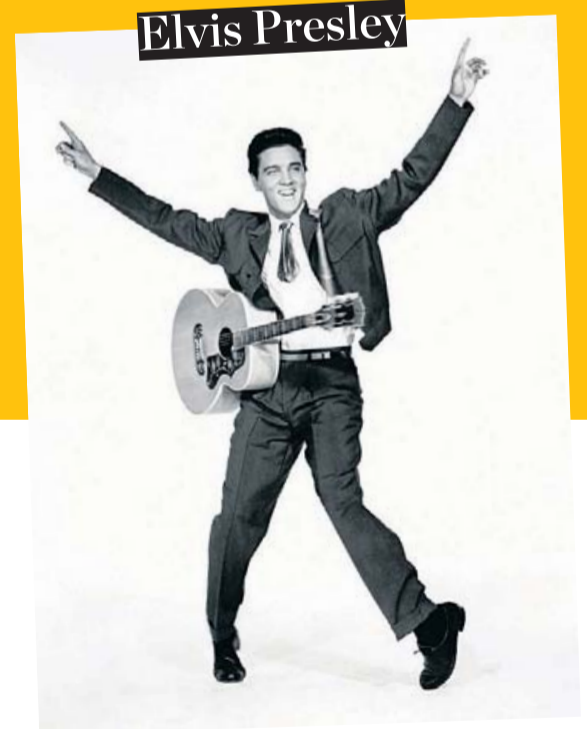
Amy Winehouse

“Va optar per presentar-se als escenaris amb una manera de vestir retro, pròpia de les *pin-ups* dels anys 60, i també va emular el pentinat que utilitzaven: molt volum a la part posterior i un niu molt treballat que li donava l'aparença de dona sofisticada, complexa, llunyana. Molt diferent de la persona insegura i incompresa que realment era”.

David Bowie

“Transmetre el missatge a través de la música no era suficient per a ell: els seus *looks* arriscats formaven part del missatge. La manera de pentinar-se havia de demostrar aquesta sintonia amb una personalitat trencadora, capaç d'imposar criteris estètics que no eren propis de l'època i que mostaven aquesta ruptura amb l'arquetip patriarcal dominant”.

Elvis Presley

“Abans de ser tan conegut fugia de la indumentària sofisticada però sempre li agradava lluir el seu famós tupè, una manera de pentinar-se que no era exclusiva d'ell, sinó que era com es pentinaven els joves nord-americans dels 50. Amb el pas dels anys va canviar de gust en la indumentària però no va modificar el tupè, el va perfeccionar: feia servir tres olis diferents perquè no es mogués durant les actuacions”.

d'atendre homes fora d'hores comercials. Els membres de The Who, que al principi havien pensat a dir-se The Hair, van ser dels primers clients que va tenir Cavendish. Segons recorda, les tofes que diuen necessitaven tanta atenció que li donaven més feina que les millors cabelleres femenines.

Un canvi de 'look'

Que els teus cabells siguin una relíquia per a milions de persones, una icona per a tota una generació, és una nosa si el que pretens és fer vida normal. A McCartney se'l reconeixia a quilòmetres, i era just el que no volia. Per això, un dia que Cavendish va anar a casa seva com de costum a tallar-li les puntes el *beatle* li va demanar que li rapés el

cap. Ja s'estava deixant bigoti, necessitava canviar de fisonomia, passar més desapercebut. A les *groupies* que estaven acampades fora de casa seva no les enganyaria, però a milers d'altres sí.

El perruquer no va accedir a convertir-lo en un *skinhead* però sí a canviar-li totalment el pentinat. “Un tallat normal per darrere i pels costats, a l'estil de les barberies de Penny Lane, el típic aspecte per anar a una entrevista de feina a la City. A més del bigoti”, recorda el perruquer al seu llibre, i rebla, rememorant el moment: “El final d'una era per als Beatles, per a la música pop, per a la cultura juvenil, s'estava gestant en aquell lavabo, i jo no només era testimoni d'aquest canvi sinó que n'era el causant”.

Què fa que un pentinat sigui icònic?

Són complexos els mecanismes que s'activen en la societat perquè s'origini una sinèdoque estètica, és a dir, que el teu pentinat es converteixi tant en la teva carta de presentació que només veient-lo ja saben qui ets. Ha d'anar lligat a una actitud, un talent i uns valors determinats. Encarna Ruiz, especialista en semiòtica del disseny i responsable de la Unitat de Tendències i Moda de l'Escola Superior de Disseny, ES-Di, fa una descripció d'alguns dels pentinats més mítics.